

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА ШАЯ

chitanka.info

Когато я донесоха в дома на Николай и Ралица, тя беше едва на 40 дни. Едно мъничко същество с големи топли очи, фина муцунка, пухкава опашка и невинния вид на катеричка. А козината ѝ беше с цвят на канела. Досетихте се, че става въпрос за кученце. Шая е от породата померан и още от бебе кипеше от енергия. Направи куп бели докато порасне, но и двамата, а най-вече дъщеря им Емма, не можеха да си представят живота си без нея. Въпреки че лаеше за щяло и нещяло по цял ден. И особено ако я оставеха сама. Но всички я обичаха, а баба Рени, когато идваше или я отвеждаха в дома ѝ, се отнасяше с нея като към любимо дете — с много любов и търпение.

Първата сериозна изява на Шая разстрои доста семейството. Един ден тя беше отишла в банята, която в момента се почиствала и любопитството я накарало да прояви интерес към дразнещата обонянието ѝ остра миризма на препарат, с който били намазани плочките. Миг след това я завариха да търка ожесточено с лапи очите си.

Последва посещение на ветеринарната клиника, миене, мазане, лекарства... Размина се без последствия, но това бе първият ѝ урок по самосъхранение.

Вторият урок дойде след няколко месеца. Един ден завариха Шая доста умърлушена, а в леглото ѝ се въргаляше малко парченце от... чорап. Кученцето го беше изяло. И пак среща с ветеринаря, преглед, рентген, лекарства, наблюдение... До операция не се стигна, но притеснението беше изправило на нокти цялата къща. Шая разбра, че не всичко се яде.

И трети път кучето си намери белята. Отишли бяха на гости при приятели, които също имаха домашен любимец. Двете кучета се заиграха на терасата и в един момент превъзбудената Шая направи голям скок и, нали си беше дребничка, се шмугна между пръчките на парапета. Тялото ѝ полетя от втория етаж и само опашката ѝ се мярна, устремена надолу. Този път страхът скова стопаните ѝ, едва можаха да изтичат със скъсени крака до двора. Тя беше паднала на тревата и не мърдаше. Опипаха я набързо — нямаше видими счупвания, нямаше кръв. И отново при ветеринарния, отново снимки и изследвания... Пак се беше разминала с най-лошото. Така Шая изглежда разбра, че високото е опасно.

Кучешките беди свършиха най-неочаквано след още една година. Промени я майчинството. Колкото и да беше дребничка, тя роди не очакваните три, а 5 „шайчета“ — бяха колкото мишлета, безпомощни и слепи. И в началото, и когато започнаха да щъкат из апартамента тя беше като орлица — зорко ги следеше с поглед, не допускаше почти никого до тях, дори не искаше да излиза на разходка. Ревниво ги пазеше. Хранеше ги, а самата тя почти не посягаше към храната си. И дори престана да лае, само ръмжеше заплашително, ако някой, освен хората, на които имаше доверие, посегнеше към рожбите ѝ.

После малките започнаха да „изчезват“ едно след друго. Тя усещаше, че нещо лошо се случва, ставаше неспокойна и още по-грижовна към останалите си деца. Когато остана само едно решиха да я отделят от него, взеха я и заминаха за вилата.

Дотук добре. Но останала сама в стаята, Шая започна неистово да лае. Самотата, липсата на другите явно я плашеше. Лаеше продължително, пискливо. И без да я познава, човек можеше да усети тъгата и промъкващия се страх в отчаяните ѝ опити да привлече вниманието. Когато две топли ръце я прегърнаха, Шая млъкна. Остана само тъгата в очите ѝ.

Какво ли научи от този свой урок? Че животът не е толкова розов, колкото изглежда, че се случва да се разделиш с най-близките... Когато си тръгнаха към къщи Шая изглеждаше по-спокойна и примирена. Вероятно усещаше, че там няма да я чака последната ѝ рожба, защото и тя беше поела своя собствен път. С много сълзи на радост едно момиче беше поело грижата за малкото. Шая беше пораснала и сякаш помъдряла. Явно бе стигнала до един извод — животът продължава...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.